

Příběh pacienta s rakovinou prostaty

Obrovské bolesti a samota. Taková je cena, kterou zaplatil třiaosmdesátiletý Josef za léčbu rakoviny prostaty. Nádor je sice pryč, ale podplukovník ve výslužbě má poškozená střeva a nepomáhá mu ani vývod. Přesto věří v lepší časy.

Medicína nejsou počty a přes veškeré pokroky v moderní léčbě i těch nejvážnějších nemocí se nedají výsledky vždy odhadnout dopředu. A ne každý příběh má šťastný konec. Takový je bohužel i případ podplukovníka ve výslužbě Josefa L. Ve svých třiaosmdesáti letech má sice protonovými paprsky úspěšně vyléčenou rakovinu prostaty, ale terapie mu vážně poškodila střeva. Bývalý voják se teď každyčkový den doslova pere s bolestmi a nejrůznějšími zdravotními omezeními. Jiní by to nejspíš asi vzdali.

Josef říká, že určitě zas bude lépe a že naděje umírá poslední. Svou vůlí žít a bojovat s bolestmi a bezmocí je příkladem pro nás všechny.

Poctivě na kontroly

Před dvaceti lety podstoupil Josef operaci prostaty. Od té doby chodil poctivě dvakrát ročně na kontroly. Přesto se u něj po dvaceti letech na prostatě objevil nádor a lékařka rozhodla o hormonální léčbě a radioterapii. Tu ale Josef odmítal kvůli obavám o sexuální život. Už tak ho trápily zvětšená prsa, únava a silné pocení kvůli dávkám hormonů. „Musel jsem se třikrát za noc převlékat,“ říká Josef. Vydržel se takto léčit dlouhých pět let. Když se však nic radikálně neměnilo k lepšímu a cítil stále větší vyčerpání, rozhodl se zkusit jinou možnost. V té době totiž zjistil, že jeho zdravotní pojišťovna uzavřela smlouvu s Protonovým centrem v Praze, a rozhodl se této možnosti využít. „Manželka mě v tom kroku podporovala,

nebylo co řešit. Byla to šance,“ říká Josef.

Ozařování

„Chtěl jsem vzít léčbu do svých rukou, mít nad vlastním zdravím a osudem kontrolu. Do centra jsem se objednal. Z prospektů pracoviště jsem vyrozuměl, že moje šance na vyléčení je téměř stoprocentní. Kdo by to nezkusil?“ Koncem září 2015 léčba začala. Nádor měla Josefovi odstranit série 21 ozařování, kterým předcházela řada vyšetření. Dobrou zprávou bylo, že neměl žádné metastázy, a vyhlídky byly tedy dobré. Do osmnáctého ozáření se Josef cítil dobře. Cesty domů zvládal sám a za ženou se vracel s optimismem. Pak ho ale začaly trápit krvavé průjmy. Po dvacáté proceduře se mu v metru na cestě domů udělalo zle. Nedokázal ovládnout svěrač a krvácel z konečníku. Sotva se v bolestech a s ohromným stresem dopotácel domů.

O víkendu nabral trochu sil a rozhodl se, že už nechce v léčbě pokračovat. Lékařka s ním ale nesouhlasila, trvala na tom, že terapii je nutné dokončit. Josef ji poslechl.

„Když pak byla terapie v květnu u konce, lékaři mě uklidňovali, že potíže by měly brzy odeznít. Dostal jsem čípky a na kontrolu mě pozvali za tři měsíce. Bolesti byly ale tak hrozné, že jsem měl chuť vyskočit z okna. Byly prakticky nesnesitelné,“ říká Josef.

To ho donutilo překonat pocit, aby nebyl „na obtíž“, a zatelefonoval své lékařce. Ta mu na bolest doporučila kapky. „Byl jsem za to vděčný, ale měl jsem strach, jestli je vůbec dostanu, protože lékařka si v telefonu nebyla jistá, jestli nejsou jen na předpis. Nakonec pro ně jela manželka sto kilometrů prakticky na blint. Dopadlo to zaplaťpánbůh dobře, přivezla je, ale nakonec mi stejně moc nepomohly.“

Operace střev

Protože život nebyl kvůli strašným bolestem k žití, Josef se

jako bývalý voják obrátil ze žádostí o pomoc na Ústřední vojenskou nemocnici v Praze. Po různých peripetiích lékaři zjistili neprůchodnost střev, která byla důsledkem léčby rakoviny. Kolotoč vyšetření a hospitalizací pokračoval. Nakonec to skončilo vloni v květnu operací, při které mu lékaři odebrali kus střeva. Ani to však Josefovi od bolestí nepomohlo a dramatické potíže se střevy má stále.

Musím to zvládnout

V současné době čeká Josef na další vyšetření a bojí se, že bude muset jít opět na operaci. „Když mě naposledy propouštěli z jičínské nemocnice, kde jsem byl hospitalizován po silném krvácení do střev, lékař mi řekl, že mi nepomůže ani umělý vývod. Poškození je po léčbě moc velké,“ říká. Ani přes obrovskou smůlu, kterou při terapii měl (vedlejší účinky se totiž objevují při protonové léčbě jen u minimálního počtu pacientů), neztrácí Josef vůli s bolestmi bojovat. „Byl jsem i u ředitele Protonového centra, který mi řekl, že pacientů s podobnými problémy mají za celou dobu existence pracoviště jen pět. Vytáhl jsem si asi černého Petra. Stále nemůžu odjet na chalupu, kvůli průjmům nemůžu do divadla nebo na pivko do hospody, když mám povinnosti mimo domov, od rána raději nic nejím. Budu ale věřit, že zase bude dobře,“ dodává statečně. Přes všechny potíže je vděčný lékařům a moderní medicíně za život. Bez nich by tady nejspíš už nebyl...

Vytáhl jsem si černého Petra. Nemůžu na pivko s kamarády, ani se ženou do divadla. Ale pořád věřím, že se to změní.

Článek Blesk zdraví str. 1 (PDF)

Článek Blesk zdraví str. 2 (PDF)

Článek byl uveřejněn 24. 5. 2017 v Blesku zdraví.